

Chương 152: Thám Hiểm Darklands (3) - Gặp Lại Eleris

(Số từ: 4018)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

3:01 AM 31/03/2023

Chuyến đi đến St. Point khá bình yên.

Austin đã hỏi chúng tôi làm thế nào để một người có thể trở nên mạnh mẽ hơn sau khi anh ấy phát hiện ra rằng chúng tôi đã học kiếm thuật một cách có hệ thống. Có lẽ anh ấy đã tò mò sau đó.

“...Tất cả những gì anh cần là một thiên tài ở gần mình.”

"Cô ấy. Chính là cô ấy."

Làm thế nào để trở nên mạnh mẽ hơn...

Tất cả những gì người ta cần là gắn bó với một thiên tài lỗi bịch nào đó và bắt họ dạy mình mỗi ngày. Nếu một người làm được điều đó, bất kể người đó có bình thường đến đâu, người đó sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, ngay cả khi không đến mức của thiên tài đó.

Nó chỉ có thể đạt được nếu thiên tài đủ tử tế để từ bỏ sự tiến bộ của chính họ để dạy một người bình thường.

Sau khi nghĩ về nó, Ellen là một thiên thần thực sự, phải không? Bất kể lý do tại sao cô ấy bắt đầu dạy tôi, cô ấy vẫn chăm sóc tôi rất tốt. Tôi nghĩ về những gì tôi nên làm. Tôi không thể làm gì để trả ơn cô ấy, hay là ở đó?

Dù sao đi nữa, tôi chỉ vào Ellen, và Austin nhìn cô ấy với vẻ mặt ốm yếu.

“Hử... Cô có phải là một thiên tài như vậy không?”

“...Tôi không biết.”

Ellen không tình cờ trả lời rằng cô ấy đúng là vậy.

Một cách để trở nên mạnh mẽ hơn...

Tôi hơi tự tin vào những cú đấm của mình, nhưng tôi không biết liệu chúng có hiệu quả trong thực chiến hay không. Chưa đến mức gọi là toàn năng, nhưng vẫn đủ để dễ dàng trấn áp những tên tội phạm đang hoạt động cũng không ngại giết người.

“Những người như tôi đã quá lớn để vào một thứ gì đó như trường dạy kiếm thuật. May mắn thay, tôi nghe nói có một số lính đánh thuê kỳ cựu trong số các mạo hiểm giả. Tôi nghe nói có trường hợp họ sẽ dạy cho một số người những điều nhất định nếu họ thu nhận mình làm đệ tử của họ...”

Tôi nghĩ rằng tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn bởi vì tôi đã thêm một số nỗ lực vào khả năng giống như gian lận của mình.

Tuy nhiên, sau khi nghe hoàn cảnh của Austin, nó dường như hơi khác.

Tôi tự hỏi liệu việc học ở Temple có thể bị gọi là gian lận hay không.

Có vẻ như một trong số ít cách Austin thực sự có thể trở nên mạnh mẽ hơn là trở thành đệ tử của một lính đánh thuê đã nghỉ hưu và học kiếm thuật của họ, thứ mà họ có thể chia sẻ với anh ta hoặc không. Anh ta thậm chí không thể trở thành một cận thần của một hiệp sĩ tích cực.

Được đào tạo trong môi trường của Temple có thể bị coi là một trò gian lận đối với công chúng. Chúng tôi không chỉ có những giáo viên có kỹ năng xuất sắc, những người nhiệt tình với việc giáo dục học sinh của họ, mà còn có rất nhiều quái vật trong số các sinh viên của chúng tôi.

Austin nói về việc học hỏi từ một lính đánh thuê đã nghỉ hưu như thể đó là một cơ hội đổi đời.

Tôi được dạy bởi những giáo viên vượt xa trình độ kỹ năng của các hiệp sĩ thông thường, và tôi có thể luyện tập bao nhiêu tùy thích mỗi ngày với những triển vọng mạnh nhất trên thế giới.

Có thể tận dụng môi trường đó thực sự không thể so sánh được với những trò gian lận tệ hại mà tôi có.

“Anh sẽ làm gì khi bản thân trở nên mạnh mẽ?”
Tôi hỏi Austin vì tò mò.

Tôi làm điều đó vì lý do của riêng mình, nhưng đối với hầu hết mọi người, đó được coi là sự khởi đầu của một kỷ nguyên hòa bình. Darklands đã bị đánh bại hoàn toàn.

Lý do nào khiến ai đó trở nên mạnh mẽ trong một thế giới không yêu cầu họ phải mạnh mẽ?

Có vẻ như hầu hết các mạo hiểm giả đều là những tay cờ bạc và kẻ lừa đảo với mục tiêu kiếm tiền nhanh chóng. Austin dường như không phải là loại người đó.

“Tôi muốn được như Artorius.”

Lúc đó, cả tôi và Ellen đều im lặng.

Artorius là một trong những chủ đề phổ biến nhất trên thế giới, nhưng đó là một chủ đề hiếm khi được đưa ra giữa Ellen và tôi.

Artorius đã trở thành một huyền thoại trong giới mạo hiểm giả.

Đối với những mạo hiểm giả không tham tiền và vẫn mơ về sự lãng mạn và phiêu lưu, Artorius chắc chắn trở thành hình mẫu của họ.

“Ahaha, ý tôi là, tất nhiên rồi, tôi sẽ không bao giờ giống anh ấy... Nhưng việc được giống anh ấy đối với tôi giống như một giấc mơ vậy.”

Austin cười ngượng ngịu, nói rằng ít nhất anh ấy có thể mơ.

“Sau đó, anh thậm chí có muốn chết như anh ấy không?”

Ellen khẽ nói.

“...Huh?”

“Có phải ước mơ của anh là cũng được chết như anh ấy không?”

Cô ấy nói khẽ, nhưng giọng điệu của cô ấy sắc như dao. Vẻ mặt của Austin hơi đanh lại trước những lời đột ngột của cô.

‘Anh có muốn giống như Artorius đến mức sẵn sàng chết khi giết Quỷ vương không?’

Câu hỏi khá gay gắt đến từ Ellen.

“E-erm... Hừm... Nếu tôi có thể hy sinh mạng sống của mình vì một mục đích cao cả như Artorius... Đó sẽ là một vinh dự cho một người như tôi. Tất nhiên, thật quá tự phụ khi tôi nói điều này thành lời!”

Austin rồi rít xin lỗi, hỏi liệu anh ấy có quá tự phụ không, vì điều đó có thể hơi khó nghe đối với những người vô cùng ngưỡng mộ Artorius.

Những người tôn trọng Artorius luôn nói rất nhiều về cảm xúc của họ về chủ đề này.

Ellen không nói gì trong một lúc, nhưng sau đó cô ấy lại mở miệng như muốn phun thứ gì đó ra.

“Anh có gia đình không?”

“Gia đình? À... tôi có em gái và bố mẹ ở nhà.”

Thành phần gia đình của Austin rất giống với gia đình của Ellen.

Ellen dường như suy nghĩ rất lâu. Anh chàng có lẽ đang tự hỏi tại sao cô ấy lại hỏi những điều như vậy.

“...”

Người ta có thể nói rằng vô số từ đang chạy qua tâm trí cô.

Austin là một mạo hiểm giả mới vào nghề. Anh muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng anh thì không thể. Nếu anh ấy không gặp Ellen và tôi ngày hôm đó, anh ấy đã chết rồi.

Có lẽ cô ấy muốn nói với anh ấy rằng hãy về nhà và đừng mơ mộng về những điều vô ích như vậy nữa.

Tuy nhiên, Ellen lại thờ ơ với cuộc sống của người khác, và có lẽ cô ấy cũng đã nghĩ đến việc liệu mình có xứng đáng để nói những lời đó với anh ta hay không.

Bảo anh ấy về nhà chỉ vì anh ấy yếu đuối chắc chắn sẽ khiến Austin tổn thương.

Đó là lý do tại sao Ellen đã suy nghĩ sâu sắc như vậy.

Cuối cùng, cô không nói gì.

* * *

Chuyến đi đến St. Point mất tổng cộng bốn giờ. Chúng tôi đã mất một khoảng thời gian giữa việc sử dụng Cổng và đến đây, vì vậy mặt trời đã lặn.

“Nhưng tôi rất vui vì chúng ta đã làm được; nếu không, chúng ta sẽ phải cắm trại bên ngoài qua đêm.”

Austin mỉm cười hạnh phúc khi chúng tôi đánh xe ngựa qua lối vào St. Point. Nơi này thực sự giống như một căn cứ hơn là một thành phố.

Nếu Exian là một thành phố lớn, thì nó giống một ngôi làng hơn. Những Điểm đó, đóng vai trò là căn cứ tiếp tế cho các mạo hiểm giả, được trải rộng dọc theo nhiều phần khác nhau trên tuyến đường cũ của Lực lượng Đồng minh.

Với đà như vậy, nếu việc khám phá của họ tiến triển thêm một chút nữa, một khu đô thị lớn có thể được sinh ra với Tiền đồn Exian là trung tâm của nó.

Đã là ban đêm, nhưng vẫn còn khá nhiều tòa nhà ở St. Point vẫn còn bật đèn.

Ngay cả khi nó không lớn như vậy, nó vẫn giống như một nơi mà mọi người sống.

“Nhưng chúng ta phải làm gì với cỗ xe này?”

Cỗ xe không thuộc về chúng tôi.

Bởi vì chúng tôi đã đến đích, chúng tôi phải làm gì đó với nó.

“Anh lấy nó đi.”

Ellen nói như thể cô ấy không thực sự quan tâm, và tôi cũng cảm thấy tương tự, vì tôi không thực sự muốn đi xe ngựa.

“Đ-điều đó thực sự ổn chứ? Với ba con ngựa này, một người có thể kiếm được hơn một hoặc hai xu...”

Chúng là hàng ăn cắp, nhưng ngựa thậm chí còn không có bằng tên.

“Cho dù anh muốn bán hay giết nó, anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với chúng.”

“T-thế sao...? Cảm ơn hai người.”

“Chỉ cần trở về nhà với số tiền anh kiếm được từ việc bán nó... Chà, đừng bận tâm.”

Ellen định nói gì đó nhưng lại dừng lại giữa chừng. Austin là một nhà thám hiểm với một tương lai không chắc chắn. Có vẻ như cô ấy muốn nói với anh ta rằng hãy về nhà với số tiền anh ta có được từ việc bán ba con ngựa. Tuy nhiên, cô ấy không có lý do gì để can thiệp vào công việc của người khác, vì vậy cô ấy đã dừng lại.

“Đồng đội của tôi đang ở Lockhill Inn đằng kia. Nếu hai người muốn tìm nhóm của chúng tôi, chỉ cần hỏi anh Hugson tại nhà trọ.”

Chúng tôi xuống xe ngựa, và Austin bắt đầu điều khiển nó về phía nhà trọ nơi nhóm của anh ấy đang ở.

Bằng cách nào đó, chúng tôi đã đến được St. Point.

“Hôm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi ở đây; sau đó, chúng ta sẽ lên lịch trình và khởi hành vào ngày mai.”

“Vâng.”

Đã đến lúc tìm kiếm Eleris.

* * *

Nhà trọ 'Ngôi nhà của những người khổng lồ'.

Eleris được cho là tình cờ gặp chúng tôi ở đó và tham gia nhóm của chúng tôi. Vì cô ấy là một phù thủy, cô ấy có rất nhiều lý lẽ để thuyết phục Ellen cho cô ấy tham gia.

Dù sao đi nữa, đó cũng là một kế hoạch.

*Ồn ào, ồn ào

Tuy nhiên, ngay khi bước vào 'Ngôi nhà của những người khổng lồ', tôi phải thừa nhận rằng mình đã không xem trọng một điều gì cho lắm.

-Này đừng bỏ lỡ nó! Hãy đi với chúng tôi!

-Này, không phải tôi đã hỏi cô ấy trước rồi sao?

-Nếu cô đi với chúng tôi, tôi sẽ chia cho cô 50/50 lợi nhuận! Năm người chúng tôi sẽ lấy 50, và một mình cô lấy 50 còn lại. Cô thấy thế nào?

- Thằng khốn này không có đạo đức kinh doanh!
Làm thế nào người có thể cố gắng thu phục cô ấy bằng tiền!

-Chúng tôi sẽ trả trước cho cô ba đồng vàng và với tỷ lệ 50/50 cho tất cả số tiền thu được sau này! Ngay cả khi chúng ta không nhận được nhiều! Hãy coi đó là cơ hội để kiếm ba đồng vàng vô điều kiện bất kể điều gì! Chúng tôi thậm chí sẽ trả cho cô nhiều hơn nữa! Được chứ?

Quán rượu ở tầng một của nhà trọ hoàn toàn hỗn loạn.

“Ah... Ahaha... Cái đó... Chà...”

Ở đó, giữa vô số lời mời tuyển dụng của nhiều người khác nhau, có một người phụ nữ có lẽ là Eleris.

Hình dạng khuôn mặt của cô ấy hoàn toàn khác so với ban đầu, có lẽ do cô ấy cải trang, nhưng các đặc điểm trên khuôn mặt của cô ấy vẫn như cũ. Tầm vóc của cô ấy đã thấp hơn một chút. Những thay đổi của cô ấy khá tinh tế, tạo ra hiệu ứng dường như chỉ giống với chính cô ấy, nhưng cô ấy vẫn thực sự dễ nhận ra.

“...Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Đúng vậy...”

Nhưng cái quái gì đang xảy ra vậy?

Hàng nghìn người xung quanh Eleris đang cầu xin cô đi cùng họ. Có người nói sẽ cho cô ấy tiền, lại có người nói cô ấy chỉ cần quan tâm đến thành tích của họ là cô ấy sẽ lấy hết tất cả những gì họ làm ra.

Họ nói rằng cô ấy có thể đi loanh quanh với họ trong khi hứa hẹn cách đối xử tốt nhất với cô ấy vì một lý do nào đó.

Tại sao vậy?

Tôi đến gặp chủ quán ở quầy và từ từ nhìn xung quanh.

“Cô có bất kỳ phòng trống nào không?”

“Một phòng đôi có được không?”

Phòng đôi.

“Cậu có muốn có một phòng riêng không?”

Ellen lắc đầu.

“Tôi không biết chuyện gì sắp xảy ra. Hãy ở cùng nhau.”

Cô ấy dường như cân nhắc khả năng điều gì đó có thể xảy ra với một trong số chúng tôi và người kia sẽ không nhận thấy gì cả vì chúng tôi ở trong phòng đơn.

Chúng tôi đã suýt bị cướp vào ngày đầu tiên đến Darklands, vì vậy tôi đoán là không thể đủ cẩn thận.

“Năm đồng bạc.”

Tôi đưa cho chủ quán trọ năm đồng bạc và chỉ vào khung cảnh nhộn nhịp xung quanh Eleris.

“...Nhân tiện, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

"À cái đấy thì."

Bà chủ quán thở dài.

“Có tin đồn về một pháp sư đang ở đây, vì vậy ngay cả những người từ các nhà trọ khác cũng đến đây; đó là cách mớ hỗn độn này xảy ra. Tôi thậm chí sẽ không bán rượu trong bầu không khí này. Nếu một cuộc chiến nổ ra, đó sẽ là một vấn đề lớn...”

Pháp sư.

“...Dù sao thì vấn đề lớn về pháp sư là gì?”

Trước lời nói của tôi, người chủ quán nhíu mày.

“...Ý tôi là, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng anh hoàn toàn là một kẻ non nớt, phải không?”

“Cậu có thể chỉ tìm thấy một Pháp sư duy nhất trong số 100 mạo hiểm giả.”

Ellen đã cho tôi một lời giải thích.

Chỉ đến lúc đó tôi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi đã nghĩ Pháp sư rất hiếm, nhưng tôi chưa bao giờ tưởng tượng rằng họ lại hiếm như vậy.

* * *

Giả sử có 100 mạo hiểm giả.

97 người trong số họ sẽ là những người có chức nghiệp liên quan đến chiến đấu.

Hai trong số họ sẽ là linh mục.

Và chỉ một trong số họ sẽ là Pháp sư.

Đó là tỷ lệ khủng khiếp mà nhóm được gọi là mạo hiểm giả được tạo thành. Họ là những kẻ ngốc nhẩy vào cuộc chiến với hy vọng làm cho tổ đội mạnh hơn.

Trong số đó có nhiều tên cướp không quan tâm đến danh tiếng hay kiếm được khối tài sản lớn, sống nhờ vào trang bị của những mạo hiểm giả mới vào nghề.

Những người như những người chúng ta đã gặp phải.

Hầu hết các mạo hiểm giả đều là những kẻ ngốc đơn giản, không có gì khác ngoài những tên côn đồ. Vì bất cứ ai cũng có thể trở thành một mạo hiểm giả, nên rất ít cá nhân tài năng nằm trong số họ.

Tuy nhiên, rõ ràng là các chức nghiệp ưu tú, linh mục và pháp sư, cực kỳ hiếm hoi, ngay cả trong số rất ít người có tài năng.

Vì vậy, bất cứ khi nào một Pháp sư xuất hiện, một cuộc bạo loạn để chiêu mộ họ sẽ diễn ra theo sau.

Trong các game MMORPG, có một sự thiếu hụt lớn về những Healer, vì nhiều người nghĩ rằng họ không vui khi chơi, nhưng các linh mục và pháp

sư được coi là những cá nhân cực kỳ có giá trị do tính hữu dụng của họ ở đây.

Có một chút buồn cười, nhớ lại lúc tôi đang nói về điểm mạnh của từng chuyên ngành ma thuật với Liana và những người khác.

Những pháp sư đến những nơi như vậy thường là những pháp sư chiến đấu chuyên về ma thuật hủy diệt; tuy nhiên, chúng bị coi là những công việc không thuận lợi trong thế giới phù thủy, vì vậy chúng không thực sự phổ biến.

Tuy nhiên, ở những nơi như Darklands, các pháp sư chiến đấu là một mặt hàng nóng.

Pháp sư là một chức nghiệp được công nhận bất kể người ta đi đâu, giống như bác sĩ.

Tôi không biết làm thế nào mà họ biết được rằng Eleris là một Pháp sư, nhưng nó chắc chắn gây ra vấn đề khá lớn.

Như vậy, kế hoạch tình cờ gặp cô ấy và sau đó tự nhiên đưa cô ấy vào nhóm của chúng tôi trở nên bất khả thi.

– Thôi, hãy chăm sóc chúng tôi thật tốt.

-Huh? Tôi nghĩ rằng chúng tôi đã giành được cô ấy về phía chúng tôi, mặc dù?

Nếu chúng tôi tiếp cận Eleris, người khá nổi tiếng trong số những mạo hiểm giả đó, và rủ cô ấy đi cùng, và cô ấy đồng ý, tôi khá chắc chắn rằng

chúng tôi sẽ ngay lập tức khiêu khích đối thủ của mình.

Không thể bắt cô ấy tham gia Party của chúng tôi một cách lặng lẽ.

Tôi thậm chí còn thử giao tiếp bằng mắt với Eleris, người dường như không thể làm gì khi bị bao vây bởi tất cả những người đó.

“!”

Tôi thực sự muốn giả vờ rằng tôi biết cô ấy, nhưng đơn giản là tôi không thể

'Điện hạ! Giúp thần với!'

'Làm thế nào ta làm được điều đó!?'

Chúng tôi chỉ có thể giao tiếp bằng mắt trong tình huống đó.

“Cậu đang làm gì thế?”

Ellen không biết chuyện gì đang xảy ra, vì vậy khi cô ấy nghĩ rằng tôi đang lơ đãng, cô ấy nói rằng chúng tôi nên nhanh chóng về phòng của mình; tuy nhiên, tôi không thể bỏ Eleris lại như thế được.

Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng một phương pháp tích cực hơn.

“...Không phải sẽ rất tốt nếu chúng ta có một Pháp sư đi cùng sao?”

“?”

Ellen nghiêng đầu trước nhận xét của tôi. Tôi đã không biết nên mời Eleris vào Party của chúng tôi

với tất cả những người xung quanh như thế nào, nhưng dù sao thì tôi cũng phải thuyết phục Ellen trước.

"Tại sao?"

Ellen nghiêng đầu sang phía khác như thể cô không cần thêm người tham gia Party, mặc dù có một Pháp sư ngay trước mặt cô.

"Không, ý tớ là... Nó sẽ không hại gì, phải không?"

"...Điều đó đúng, nhưng chúng ta sẽ không thể đáp ứng các điều kiện."

Nơi này tràn ngập những người sẵn sàng cho cô đủ tiền để mua nhà chỉ để lôi kéo Pháp sư đó về phía họ. Ellen đang hỏi liệu việc đưa cô ấy về phe của chúng tôi có đủ đáng để chúng tôi chi hết tiền cho cô ấy không.

Không, cô ấy sẽ không thực sự cần bất kỳ khoản tiền nào của chúng tôi. Tôi không thể giải thích điều đó với cô ấy mặc dù.

"Ý tớ là, sẽ không sao nếu chúng ta hỏi cô ấy một lần, phải không?"

"...Được rồi."

Ellen lên phòng trước như thể chuyện đó chẳng liên quan gì đến cô. Có lẽ cô ấy nghĩ rằng tôi sẽ không thành công. Bằng cách nào đó, tôi đã phải chen lấn qua đám đông đó để đến chỗ Eleris, người đang bùng nổ về độ nổi tiếng.

Nếu Eleris, người đã từ chối mọi lời yêu cầu, đột nhiên chấp nhận lời yêu cầu của tôi, mọi người có thể sẽ nghĩ điều đó thật kỳ lạ, nhưng tôi đã phải chịu đựng gần ấy thời gian rồi.

Ngay khi tôi chuẩn bị vượt qua những người đang gây náo động xung quanh Eleris...

*Bang!

Cửa phòng trọ mở ra khá thô bạo, có người bước vào.

Tất cả những người vừa la hét đều quay lại nhìn người bước vào sau khi họ nghe thấy tiếng động lớn đột ngột đó.

“Họ nói có một Pháp sư ở đây?”

Đó là một người đàn ông với chiếc rìu đeo sau lưng. Anh ta tạo ấn tượng sắc sảo, thô bạo. Sau khi người đó xuất hiện trong quán trọ, sự im lặng bao trùm các bức tường của quán.

-Đó là Hugson.

-Hugson?

-Sao anh ấy lại ở đây? Anh ấy là Rank B duy nhất xung quanh đây.

-Đó là anh ấy?

Mọi người thì thầm với nhau bằng những giọng trầm lặng.

Hugson.

Austin đã nói rằng có một nhà thám hiểm Rank B trong nhóm của anh ấy. Anh ấy cũng đã nói rằng họ đang ở trong Lockhill Inn, nơi chúng tôi nên hỏi Hugson nếu chúng tôi muốn tìm nhóm của họ.

Người đàn ông bước vào có vẻ là Hugson.

-À, hết rồi.

- Thằng đó sẽ lấy cô ấy phải không?

-Tại sao lại có Rank B ở đây...

– Tại sao anh ta lại ở St. Point...

Nghe họ nói khiến tôi hơi co rúm người lại.

Aah, anh chàng đó là Rank B sao? Anh ấy thật đẳng cấp! Ah! Tại sao điều này xảy ra? Tại sao một gã như thế lại ở đây? Chết tiệt!

...Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên khi chỉ xem chúng.

Dù sao thì, có vẻ như Rank B thực sự là một thứ hạng khá cao đối với một mạo hiểm giả.

Anh ta tiếp cận Eleris như thể anh ta thậm chí không để ý tới những người khác xung quanh mình.

“Hãy tham gia Party của chúng tôi.”

Anh nói chuyện với cô một cách khá thẳng thắn.

Cô ấy có vẻ hơi choáng váng vì điều đó.

“Hả...Xin lỗi?”

“Tham gia Party của chúng tôi. Cô có thể đạt được rất nhiều thành tích với chúng tôi hơn là với bất kỳ Party nào khác.”

Tất nhiên, Eleris sẽ không bị ảnh hưởng bởi những điều kiện đó. Rốt cuộc thì cô ấy đang đợi tôi.

Hugson dường như thấy thật vô lý khi cô ấy chọn bất kỳ ai khác ngoài nhóm của anh ấy, vì vậy, không đợi câu trả lời của cô ấy, anh ấy đã nắm lấy cánh tay của Eleris.

"Ah! N-này! Xin lỗi! TÔI-!"

“Cứ đi theo tôi.”

Khi tôi thấy Eleris bị kéo đi một cách thô bạo như vậy, tôi cảm thấy như thể sợi dây giữ lý trí của tôi lại với nhau cuối cùng cũng bị đứt.

“Này, ông già.”

“...?”

Thằng khốn đó.

“Buông cô ấy ra, được không?”

Tên đó nghĩ mình đang chạm vào ai vậy?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading